

SIMPLE COINCIDENȚE

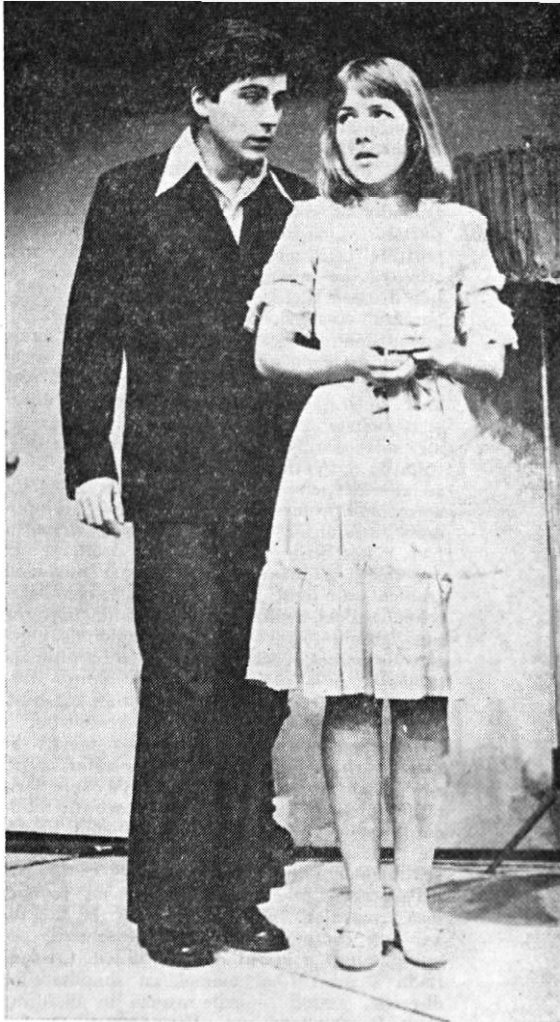
de Paul Everac

Data premierei : 23 octombrie 1975.

Clasa prof. EUGENIA POPOVICI ;
asistenți : MARIA DUMITRACHE CA-
RAMAN ; FLORIN SAMOILA. Sceno-
grafia : asist. MIRCEA RIBINSCHI.

Distribuția : SORIN MEDELENI
(Emil Vlăsceanu) ; CRISTINA RADU
(Teodora Vlăsceanu) ; EUGEN CRISTEA
(Sorin Vlăsceanu) ; MARIANA BURU-
IANA — anul II (Daniela Buzura) ;
DRAGOȘ PISLARU (Gheorghe Bu-
zura) ; TEODORA VASILESCU (Cecilia
Epure) ; EUGEN STROE (Dănilă Co-
man) ; ION CRISTIAN ȘTEFANESCU
(Moș Florică Predoiu) ; ȘERBAN IO-
NESCU — anul II (Viki Micleșcu) ;
ELENA TUTULAN (Mia Caraman).

Cu modestie, dar, în același timp, și cu fermitate, Studioul studenților-actori s-a impus conștiinței publicului, devenind o prezență statornică pe avizierul spectacolelor Capitalei. Schimbându-și anual „trupa”, nu și principiul director, formativ și programatic, pe afișul „Cusandrei”, întâlnim în continuare un judicios punct de vedere repertorial, marcând continuitatea unei direcții: atenția față de literatura originală contemporană, întoarcerea spre actualitate. După un prim gong, marcat de un spectacol poetic, (*În graul vremii mele*), recital de lirică patriotică civic angajată, spectacol cu frumoase și proaspete accente poetice, într-o dinamică a ideilor plastice rimate pe euritmii expresive (realizat de anii I și II, sub conducerea lui Cornel Vendel și a Adrianei Marina Popovici), stagiunea-examen a anului IV ne-a oferit recent reprezentarea unei piese de rezistență din repertoriul contemporan românesc. Montarea, realizată de clasa prof. Eugenia Popovici, confirmă caracterul rezistent al *Simplor coincidențe*, text care, după aproape un deceniu, își dovedește toate sensurile intacte. Numeroasele întrebări pe care problematica densă a scrierii lui Everac le adresează publicului din stălsint și azi acute și valabile. Dezbaterea rămâne în

Eugen Cristea (Sorin Vlăsceanu) și Mariana Buruiană (Daniela Buzura)

continuare deschisă, și ordinea problemelor, fin glosate de autor, neschimbată în substanța lor polemică. Raporturile părinți-adolescenți, relațiile școală-familie, educație-societate, tine-ret-mediul, cu influențele și interacțiunile respective, se desenează activ și expresiv prin personaje vii, purtătoare de trăsături autentice. Meritul unei descifrări limpeză și al unei valorări clare a textului revine profesorilor-actori, iar al accentelor de autenticitate, unui joc dirijat atent spre relevanța ideii, și nu a pitorescului de situație.

Structura cinetică a dramei, ritmul ei sacadat — textura fiind o suită de secvențe —, s-au pretat pozitiv cerințelor de studiu și au facilitat compoziția spectacolului, îndreptînd eforturile studenților-actori spre analiza perso-najelor, scutindu-i, într-un fel, de sarcina unei

orchestrări regizurale. Piesa pretinde maturitate actoricească, surprinzând eroii în trei ipostaze ale vîrstelor biologice, fiecare vîrstă în parte fiind generatoare de reflecții și concluzii, într-o strînsă perspectivă sociologică, istorică și deopotrivă etică și gnoseologică. Dificultățile cele mai mari le-au întîmpinat purtătorii „măștilor” senectuții. Ca atare, compozițiile cele mai apăsate și, evident, mai stîngace au aparținut lui Eugen Stroe și Ion Cristian Ștefănescu, roluri covîrșite și de „umbra” creatorilor ediției-princeps — Gh. Ionescu-Gion și Neamțu-Ottonel. Aceste nume ilustre nu le-am amintit pentru a umili niște studenți, de altminteri dotați cu prezență scenică, cu sensibilitate (Eugen Stroe), cu umor și capacitate de a reliefa subtextul (Ion Cristian Ștefănescu), ci doar pentru a sublinia dificultățile antreprizei. Facilitățile cele mai mari au revenit personajelor adolescente, la vîrsta apropiată protagoniștilor. Pericolul „compunerii” candorilor și impertinențelor vîrstei a fost evitat prin talentul real, nealterat de experiențe și manieră, al Marianeî Buruiană (studentă în anul II), o fermecătoare-convingătoare Daniela, realizare ce ne anunță nașterea unei promițătoare actrițe, pe empoi de ingenuă dramatică, specie mult rărită în ultimele promoții. Ne-a plăcut, mai ales, natura dramatică a tinerei studente, care aduce în scenă o anume inefabilă tristețe necontrafăcută, o apariție apăsată de o „pecete de taină”. Și Eugen Cristea și-a desenat convingător eroul, adolescent trufaș, candid-cinic, cu superioritățile arrogante ale generației-care-știe-totul-despre-lume și reacțiile vechi de cînd lumea ale îndrăgostitului trăznit de un fenomen-sentiment ignorat cu desăvîrșire.

Partiturile cele mai complexe au revenit însă „măștilor” mature, și dacă la 20 de ani poți compune cu efort septuagenari, „la quarantaine” e lucrul cel mai dificil. Cristina Radu a jucat rolul mamei, cu simplitate și discreție, găsind tonurile exacte în discuția-cheie finală dintre soți. Cu o surprinzătoare siguranță scenică pentru o studentă, Teodora Vasilescu a construit personajul-argument al Ceciliei Epure din modulări și nuanțe, impunîndu-l în centrul atenției prin capacitatea de a transforma o experiență de viață în dezbateri de conștiință. Dar demonstrația cea mai convingătoare a problemelor „omului de patruzeci de ani”, cel pus în ipostaza gravelor răspunderi față de prezent, față de viitor, dar mai ales pătînd pentru răspunderea sa în greșelile trecutului, i-a revenit lui Sorin Medeleni. Student-actor cu un variat registru (comie, demonstrat anul trecut în *Simbătă la Veritas*), Sorin Medeleni construiește, cu farmec personal și nedisimulată gravitate, un erou tipic pentru dramaturgia lui Everac, un prototip al „cititorului” în „contorul” propriei sale conștiințe. În roluri mai sîrace sau doar episodice au evoluat convingător: Dragoș Pîslaru (Gheorghe Buzura) — deși preferam o mască mai puțin maturizată artificial, căci dacă renunțăm la bărbii în piesele istorice, de ce n-am renunța la peruci și la alte atribute

de cosmetică schematică în cele contemporane? Elena Tuțulan (Mia Caraman), o notabilă trecere într-un rol mut de minipantomimă, ea și Șerhan Ionescu, student în anul II, în figura bătaiosului Viki.

Prima montare a noii promoții de viitori absolvenți mi s-a părut de bun augur pentru anul universitar în curs.

Mira Iosif

Teatrul de păpuși din Sibiu

UCENICUL SACHE de Victoria Trifu

Data premierei : 5 octombrie 1975.

Regia : NICOLAE RODEAN. Scenografia : FEBUS V. ȘTEFĂNESCU.

Muzica : NICOLAE IONESCU și GEOERGE DAVID.

Distribuția : NICOLAE RODEAN (Sache) ; PETRE BARONCEA (Ursel) ; IRA ȘERBAN (Ursin) ; VIOREL OANCEA (Mesterul) ; ANDREI GĂLEA (Vulpaș) ; MARIA STRELICIUC (Vulpina) ; VIOREL OANCEA (Ginele) ; PETRE BARONCEA (Pictorul) ; SANDA MOGA și CAMELIA SCHNÄPP (Albine) ; CAMELIA SCHNÄPP (Veve-rița).

Ediția anuală a „Cibinium”-lui a cuprins în programul său, ca și altă dată, și spectacole ale teatrului de păpuși. Memoria noastră a păstrat, din trecutele ediții ale festivalului sibian, cîteva admirabile reprezentații păpușă-rești, așa că — după ce am asistat la tradiționala și animata deschidere a „tîrgului olarilor” — ne-am îndreptat grăbiți pașii spre sediul artiștilor păpușari, să vedem, în premieră absolută, comedia muzicală *Ucenicul Sache*.

Suportul acestei comedii muzicale este o „piesuță” — debutul Victoriei Trifu — axată pe o idee generoasă : educarea voinței și a dragostei de muncă. Înălitat cu derbedeul Vulpaș, cartofor, hoț de pui și de găște, ursulețul Sache nu mai vrea să lucreze la baros și niceoală. Leneș și superficial, el nu-și găsește locul, nici ca ucenic frizer la o cooperativă de tip „Igiena” și nici ca magazioner la o prisacă de albine. După ce amicul Vul-